SUSAN KRELLER · SABINE BÜCHNER

Šliumpis Pumpis,

vėlyvasis maumas

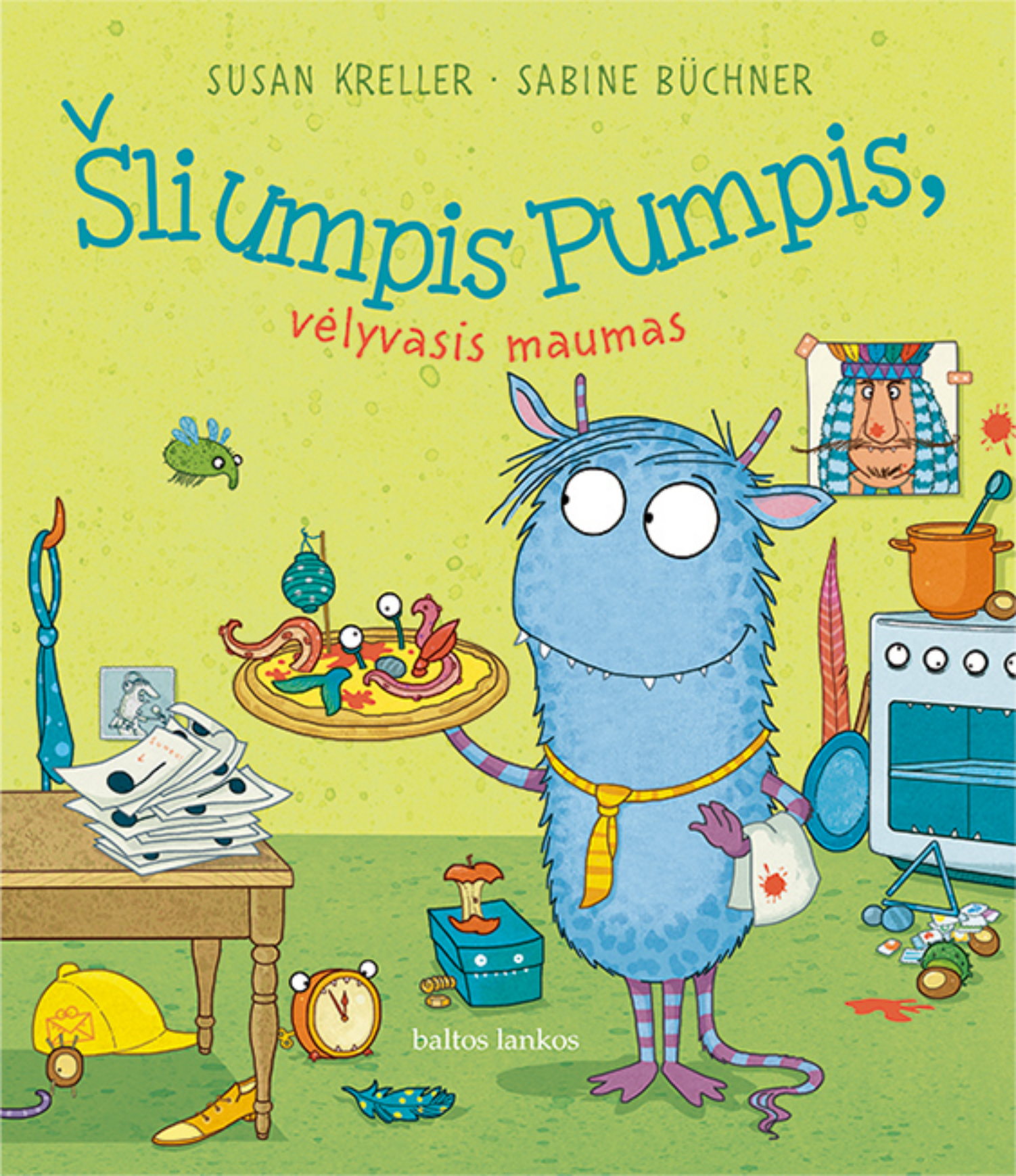

baltos lankos

Susan Kreller

Šliumpis Pumpis, vėlyvasis maumas

Iliustravo
Sabine Büchner

Iš vokiečių kalbos vertė Rūta Jonynaitė

baltos lankos

Puikus buvo žaidimų vakarėlis, ir nė vienas kauliukas nevartė akučių!

Šliumpis Pumpis daro tvarką

Vos nubudęs, Šliumpis Pumpis pasipiktino taip garsiai, kaip moka tik maumai ir nebent dar kardadančiai tigrai. Jį pažadino čiauškantys juodieji strazdai, šen ir ten sproginėjantys pumpurai ir ryto šviesa – geltona kaip bananų pudingas.
– Kur tai matyta! – suniurzgė Šliumpis Pumpis.
Tas pavasaris – nuo seno pats bjauriausias išradimas.

Tie klastingi saulės spinduliai, tviskantys ant jo rykliškai mėlyno kailio. Tie siaubingai patenkinti žmonės, tramvajuje niūniuojantys aštuonių posmų pavasario dainas ir besišypsantys net kontrolieriui. Bet blogiausia – geltoni it pudingas kovo rytai, tokie kaip šiandien, kai nubudęs pačioje ankstybėje apsidairai – šliumpu į dešinę, pumpu į kairę – ir pasibaisėjęs pats sau sušunki: „O čia kas per jovalynė? Na, Šliumpi Pumpi, laikas keltis, laikas apsitvarkyti – pavasaris atėjo!"
Ar kaip nors panašiai.

Dar kiek paniurzgėjęs, Šliumpis Pumpis išsivalė du dantis ir pasiraitojo marškinių rankoves. Net jei išvis nebuvo apsivilkęs marškinių. Didelio tikslumo čia tikrai nereikia.

O tada? Tada kibo į darbą. Pavasaris, reikia apsikuopti – išsisukti šįkart nepavyks. Jei esi maumas ir turi susitvarkyti kambarį, pradėti reikia, žinoma, nuo pašto ženklų rinkinio, sugertukų atsargų ir mylimiausių maumų nuotraukų.

Šliumpis Pumpis pervertė kiekvieną sugeriamojo popieriaus lapelį ir surūšiavo pašto ženklus bei mylimuosius maumus pagal spalvas ir pagal dantų ar dantukų skaičių. Galiausiai patraukė viską į šalį ir prigulė dvi trumputėles valandėles atsipūsti.

Pakirdęs Šliumpis Pumpis ėmėsi vado Obuolmušio plakatų. Iš naujo perdėliojo visą šūsnį, žiūrėdamas, kad vado veidas kas kartą būtų vis nuožmesnis, o viršuje – pats nuožmiausias. Bedėliodamas, aišku, prisiminė, kad dar reikia išpurtyti plunksnų vainikų kolekciją.

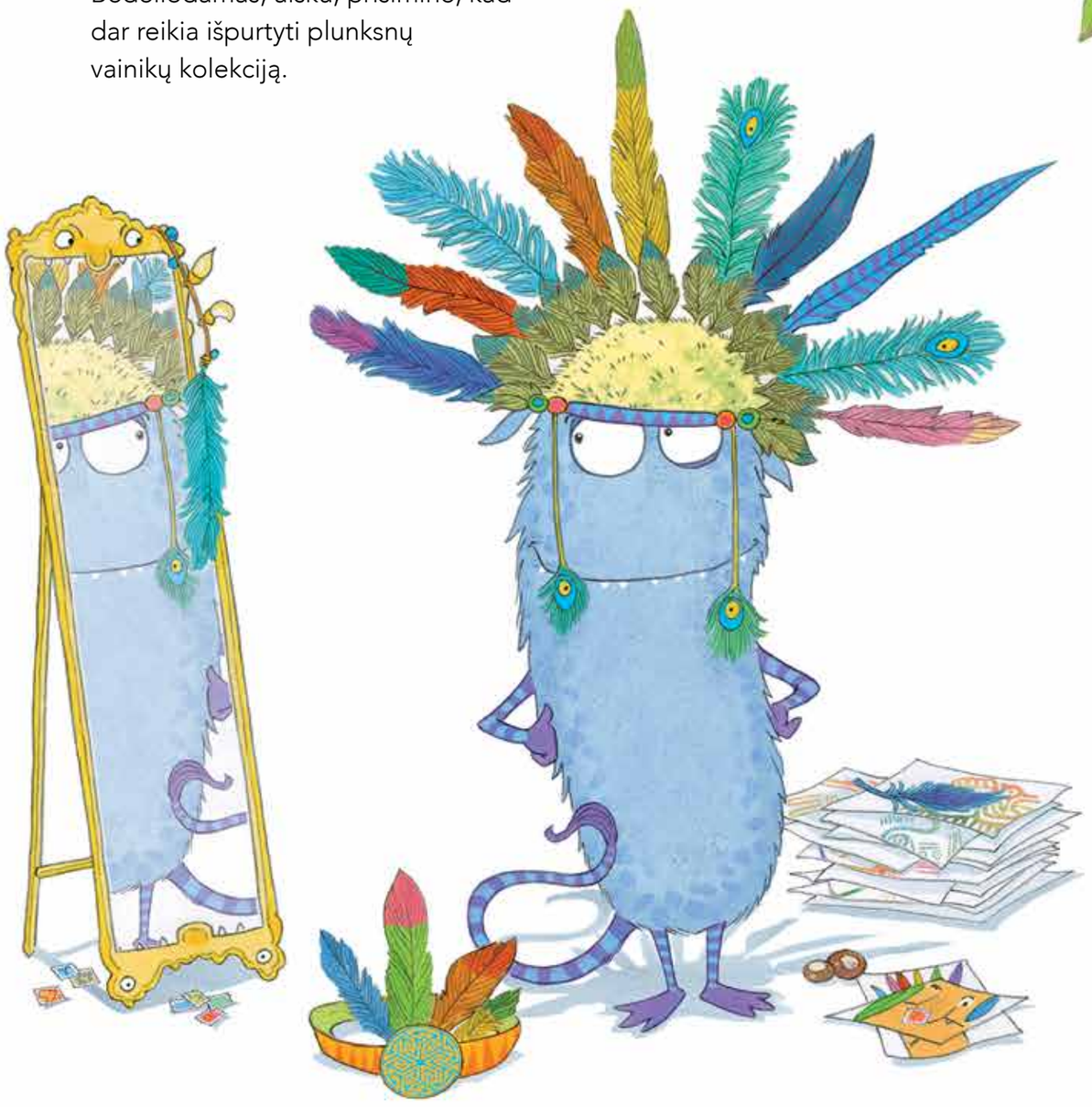

Maumui nevalia vengti ir sunkesnio darbo, tad Šliumpis Pumpis patikrino visas kaladėles, ar dar dera viena prie kitos. Tada pastūmė viską į šalį – plakatus, plunksnas ir kaladėles, – darsyk snustelėjo išsitiesęs ant parketo, o nubudęs tvarkėsi toliau: blizgino kaštonus, klausė visas iš eilės kompaktines plokšteles, matavosi senus kaklaraiščius. Ir vėl atidėjo viską į šalį.

Ir pagaliau – pagaliau sutemo. Nusiplūkęs Šliumpis Pumpis atsilošė ir apžvelgė savo triūsą. Norėjo pamatyti, ką nuveikęs. Gerai įsižiūrėjo ir išvydo… Nieko jis neišvydo.

Iš tiesų jam pavyko tik vienas dalykas – sustumti ir suversti visus daiktus į didžiulę krūvą. Buvo jau gerokai per vėlu imti daryti kokią kitą tvarką. Tai supratęs, Šliumpis Pumpis įtūžo. Siuste persiuto.

Priėjo prie krūvos ir ėmė plūstis.

– Ak, tu nevidone sugertuk!

– suriko į atlėpusią sugeriamojo popierėlio ausytę.

– Ak, tu varliamušy Obuolmušy!

– užbaubė ant savo mylimo vado.

Bet nuo to daugiau tvarkos kambaryje nepasidarė.

Šliumpis Pumpis žengė porą žingsnių atgal ir jau žiojosi vėl burnoti. Bet staiga žiūri – ogi ta krūva kambaryje, ogi ji… šis tas daugiau negu… Net ir landa joje yra… Juk tai… ola!
Ola iš sugertukų ir plunksnų vainikų, iš kaladėlių, kaštonų ir kaklaraiščių – pati tikriausia laimės ola.

Lygiai tokia ola, kokią jis troško gauti dovanų per kiekvienas Kalėdas.
Lygiai tokia!

Šliumpis Pumpis kad prapliupo juoktis. Juokėsi ir juokėsi. Laimingas įlindo į olą. Ir lindėdamas tenai suprato: pavasaris – nuo seno pats geriausias išradimas.